

get, og at man saa enedes om, hvem der skulde have Understøttelse. Men Ministeren var saa elskværdig at sige til mig, at jeg kunde maaske give et godt Raad om, hvorledes Understøttelserne burde gives. Jeg har derfor ogsaa anstrengt mig for om muligt at finde et saadant godt Raad, og jeg skal sige, hvorledes jeg kunde tænke mig det. Jeg kunde tænke mig, at man først og fremmest spurgte Forfatterforeningens Formand, naar man vilde tildele Understøttelser, og at Forfatterforeningens Formand saa afgav Erklæring desangaaende. Jeg maa for øvrigt forvare mig imod, at jeg skulde mene, man skulde give Understøttelser til alle og enhver. Hvis f. Eks. en Dame skriver en smart Roman om, hvorledes hun heldigt er blevet skilt fra sin Mand og derefter lader sin Roman sætte om i Skuespilform og rejser Landet rundt og holder Foredrag om de mere intime Sider af Sagen og endelig lader det hele sætte paa Film, for at ogsaa Ungdommen kan demoraliseres derigennem, saa vil jeg ikke anbefale, at vedkommende Dame faar Understøttelse paa Finansloven, og hvis hun ved en Fejltagelse skulde have faaet det, saa vilde jeg ikke have det minste imod, at Understøttelsen blev taget fra hende; thi det er for mig meget tvivlsomt, om den Slags Virksomhed bør tillades; men det er mig ganske klart, at skal det tillades af Hensyn til vor Aands- og Foromsfrihed, saa er der i alt Fald ikke Spor af Grund til at præmiere noget saadant ved Understøttelse paa Finansloven.

Jeg kunde ogsaa tænke mig, at der paa Understøttelseskontoen under den højterede Undervisningsministers Budget, den Konto, der saa fint hedder „Videnskabsmænd, Forfattere og Kunstnere og disses Enker“ kunde pilles et og andet ud. Det ser for Resten ud til, efter den Form, Kontoen har, at man vil understøtte en Mand og hans Enke paa samme Tid. Det skulde synes at være umuligt, hvis der da ikke er Tale om Græsenker. Men lad det nu gaa med den Videnskab, Undervisningsministeriet der har fundet! Jeg kunde altsaa tænke mig, at der blev ryddet op, om jeg saa maa sige, navnlig mellem de Damer, der faar Understøttelse paa denne Konto. Det er jo en utrolig Masse. Hvis vi har haft saa mange berømte Mænd, som der er Damer at understøtte, saa staa Aandslivet her i Danmark sandelig meget højt; det er der ingen Tvivl om. Der kunde imidlertid sikkert være god Grund til at udelade nogle af disse. Jeg vil nødig gøre noget galt overfor nogen af

de Damer, der sidder i smaa Kaar, og som saa faar en lille Understøttelse paa Finansloven — for Understøttelserne er gennemgaaende ikke store —, men jeg kan ikke dy mig for at nævne et Par Navne. Hvorfor er f. Eks. Fru Laura Kieler og Fru Nikoline Kierkegaard kommet med paa den Konto? Det er vist meget agtværdige Damer, bevares vel! Jeg har et Par Gange paa Embeds Vegne været udsat for at skulle læse deres Produkter, det var ikke nogen Nydelse. Men lad det nu være med Bøgerne, de skriver, som det vil, de fortjener da i hvert Tilfælde ikke at præmieres for dem paa Finansloven, det er sikkert. Er Damerne fattige, skal jeg ikke foreslaa, at Understøttelserne tages fra dem; men som Digterinder har de ikke Krav paa at faa dem. Naar jeg derimod paa samme Konto finder, at Enken efter Forfatteren Jakob Knudsen og Enken efter Forfatteren Gustav Wied hver faar en Understøttelse af 1 000 Kr., saa finder jeg det meningsløst, for det staa dog ikke i noget rimeligt Forhold til, hvad disse Kvinders Mænd har ydet som Indsats i dansk Aandsliv. Det forekommer mig derfor, at en Oprydning i denne Konto kunde være nyttigt og vilde give gode Resultater baade for Statskassen og for dem, der virkelig fortjener at faa Understøttelse paa denne Konto.

Det, jeg mente med min Udtalelse, da jeg første Gang havde Ordet, var, at de unge Digtere her i Landet burde støttes. Det trænger de i høj Grad til. Efter at jeg har holdt min Tale, har Direktøren for vort største Bogforlag udtalt, at de unge Digtere skal værsgod skrive, som man gør i England og Amerika, hvor man laver Revolver- og Detektivromaner; der bør være Handling i Bøgerne. Naar vor Litteratur er saa uheldig stillet, at vore store Bogforlag arbejder for udenlandsk Litteratur, og den danske Litteratur er Stifbarn, og naar Direktøren for et stort Forlag kommer og kaster sig over de unge Digtere herhjemme, saa forekommer det mig, at Regeringen og Rigsdagen maa tage sig af vore unge Digtere og bør understøtte de Begavelser, der virkelig findes blandt dem, og som fortjener det. Viser det sig saa senere, at de ikke gør Fyldest for den Tillid, man har vist dem, kan Understøttelsen jo tages fra dem igen. Men det er ikke heldigt for vort Land og for de virkelige nationale Aandsværdier, at unge lovende Forfattere, som virkelig ser ud til at kunne blive til noget, af økono-